

SLADKÝ ŽIVOT

Clare Connellyová

Pomsta
plná něhy

CLARE CONNELLYOVÁ

POMSTA PLNÁ NĚHY

PŘEKLAD

DANIELA ČERMÁKOVÁ

Milá čtenářko,

potřetí a naposledy se setkáte s vnučkami řeckého miliardáře, který se rozhodl, že dívky, o něž pečuje, se dobře provdají! A tentokrát si neurčil vůbec přízemní cíl. Zoe, hlavní hrdinka příběhu nazvaného Nevěsta pro šejka, se totiž podle jeho vůle má stát princeznou! Asi Vás nepřekvapí, že se to celé trochu zvrtně. Starý pán ale nakonec svého dosáhne!

O královský purpur jde i v dalších dvou příbězích tohoto měsíce. Asi Vás zaujme především povídka pojmenovaná Miss nevěsta. Její hlavní hrdina, pohádkově bohatý a pohádkově krásný šejk, si totiž vybírá svou vyvolenou na „trhu nevěst“. Že by Vás zajímalo, jak může něco tak pošetilého skončit? Stačí se začíst!

V několika dalších příbězích vedle lásky, vášně a něhy hraje klíčovou roli pomsta. Ona láska a pomsta údajně často chodívají ruku v ruce, alespoň v knihách to tak bývá. Naštěstí v mých příbězích láska pomstu vždycky porazí! A i když jí to chvíli trvá, je to aspoň Pomsta plná něhy, jak jsem pojmenoval jeden z dalších příběhů, které si tento měsíc můžete přečíst.

S láskou

Váš Harlequin

Clare Connellyová

POMSTA PLNÁ NĚHY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Spaniard's Baby of Revenge

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Daniela Čermáková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Clare Connelly
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5189-1 (EPUB)

ISBN 978-83-276-5191-4 (MOBI)

ISBN 978-83-276-5190-7 (PDF)

PROLOG

Madrid se pod ním třpytil tisícem světýlek odrážejících se proti inkoustově černé obloze. Bylo to město plné historie, plné příběhů, ale Antonio Herrera v tu chvíli vnímal jenom svoji vlastní minulost.

Minulost, kterou určoval rodinný spor, nenávist, již měl hluboce zakořeněnou v srdci a duši. Někdo by řekl, že Antonio vedl kouzelný život, ale on znal pravdu. Nenávist vůči rodině diSalvových mu proudila ve španělské krvi a otravovala mu mysl. Nic ho nezastaví, aby tuhle válku bojoval. Ne, aby ji ukončil.

Jeho otce intriky diSalvů zničily. Korporátní impérium, které budoval desítky let, bylo systematicky pustošeno, a byl to Antonio, kdo musel všechno napravit. V osmnácti podnik převzal, otce odsunul stranou, aby zastavil finanční krvácení. Zarazil ztráty, posílil jejich aktiva a nyní, ve třiceti, vedl sám korporaci v hodnotě miliard euro a svět ho znal jako titána mnoha oborů.

Očima zalétl k nablýskanému dubovému stolu a složce, kterou mu přinesli dnes odpoledne.

Jak zvláštní načasování. Jeho otec zemřel před necelým měsícem, muž, který toho v rukou diSalvů tolik vytrpěl, muž, pro něhož by Antonio udělal cokoliv – a ona byla nalezena.

Po roce pátrání, po roce čekání, až jeho špičkový

vyšetřovatel objeví nějakou stopu po nepolapitelné ženě, a konečně má aspoň nějaké odpovědi.

Amelia diSalvová. Nebo Amelia Cliftonová, jak si říkala. Změna jména je ovšem k ničemu – a ona je pořád nepopíratelně diSalvová.

Chybějící kousek skládačky, žena, která vlastní důležité akcie, jež potřebuje, aby mu do rukou spadl klenot impéria diSalvů – Prim'Aqua – přepravní společnost, jež kdysi patřivala diSalvovým a Herrovým, dokud se oba patriarchové nezamilovali do stejné ženy, neukončili partnerství a neproměnili se z přátel do zapřísáhlých rivalů.

A teď tahle ženská vlastní akcie, které Antonio potřebuje, a on se nezastaví před ničím, aby ji přesvědčil, že mu je má prodat.

Zíral na fotografii a hledal podobu s jejím nevládním bratrem Carlem.

Žádná nebyla. Carlo působil jako Jihoevropan, s tmavými vlasy, medovou pokožkou a uhlově černýma očima, zatímco Amelia byla světlá a drobná.

Jako její matka, pomyslel si a vybavil si světoznámou supermodelku, která byla v jisté době milenkou Giacoma diSalva. Jenomže Penny Hamiltonová byla vysoká a Amelia drobounká – malinkatá jako nějaká víla, uvažoval, když si prohlížel, jak kráčí na fotce přes ulici. Muselo být teplo, protože měla na sobě jednoduché bavlněné šaty s úzkými ramínky a knoflíky vpředu. Sahaly jí nad kolena. Slunce svítilo za ní a ukazovalo její okouzlující postavu přes tenkou látku.

Projelo jím zachvění. Touha? Po diSalvové? To přece není možné, když je součástí rodiny, která si vytyčila za cíl zničit tu jeho!

Bez ohledu na jeho odhodlání ho tělo zradilo a oči se zdržely na fotografii déle, než bylo nutné, a studovaly její krémovo-broskvovou pokožku, široký úsměv na drobné hranaté tváři, dlouhé blondaté

vlasý – jestli se jí ty kadeře vlnily přirozeně, nebo to byl výsledek ranního úsilí, to by dokázal říct až po osobním setkání.

A to bude brzy.

V malé anglické vesničce nedaleko Salisbury žije dědička miliardy liber, dcera světoznámé britské supermodelky a italského magnáta, žena, která se narodila do bohatství a krevní msty. A bude klíčem k vítězství v téhle starobylé rodové válce.

Znovu sklopil pohled na fotografii. Byla nádherná, ale krása nebylo nic neobvyklého. Taky byla diSalvová, a kvůli tomu jí bude vždycky nenávidět. Ale pro jednu bude apelovat na její smysl pro slušnost a žádat, aby mu vrátila něco, co mělo být vždy jeho. A pokud to neudělá, najde jiný způsob, jak ty akcie získat.

Tak či onak uspěje. Protože je Antonio Herrera, a selhání prostě nemá ve slovníku.

PRVNÍ KAPITOLA

Byl to dokonalý den. Bylo teplo a bez mráčku, takže pozdní sluneční paprsky dopadaly oknem jejího domova a zalévaly ho zlatavým světlem. Jak se ale blížil večer, obloha se zatahovala a vzduch byl cítit jinak, jako předzvěst letního deštěku.

První den školních prázdnin splnil veškerá Ameliina očekávání. Spala dlouho, přečetla knížku od začátku do konce, zašla do vesnice do místní hospody na cider a teď byla doma a připravovala rybí koláč a k tomu si pouštěla seriál *Koruna*. Už ho viděla celý, ale měla televizi puštěnou jako kulisu – a kdo je lepší společnost než samotná královna?

Nabrala trochu mouky z nádoby a přidala ji do jíšky, kterou míchala. Vděčně se nadechla aroma – jíšku dělala vždycky s česnekem a šafránem a z té vůně jí až zakručelo v žaludku.

Ano, první den prázdnin proběhl dokonale, pomyslela si Amelia a ignorovala drobné bodnutí prázdnoty, která se jí vkrádala do mysli. Jenže měsíc a půl bez práce je velice dlouhá doba, zvlášť když je řečená práce smyslem něčího života.

Učení nebylo pro každého posláním, ale pro Amelii ano, a představa, že se do třídy nepodívá celých sedm týdnů, ji nenaplňovala žádným nadšením.

Pár lidí jí pozvalo do Egypta, ale odmítla. Cestování si už užila na celý život – v dětství se harcovala sem a tam v závislosti na tom, kam je zavedla

matčina práce nebo její milenci, takže Amelia teď raději zůstane tam, kde je, v téhle okouzující vesničce ve středu Anglie.

Přelétla očima barvy modrých zvonečků po chatě a jejích rtů se dotkl lítostivý úsměv. Dalo by se říct, že Čmeláci chata se ani zdaleka nepodobala tomu, co v dětství zažívala. Prvních dvanáct let svého života většinou strávila v pětihvězdičkových hotelích, občas celé měsíce. Škola byla luxus, který její matka nepovažovala za nutný, a jen díky své nezastavitelné touze po vzdělání a nekonečnému proudu otázek, na něž Penny neměla trpělivost odpovídat, získala domácí učitelku.

Jenomže pak Penny zemřela a dvanáctileté Amelii, která se už začínala podobat své matce, se kompletně změnil život. Byl stejně exkluzivní a nablýskaný, ale mnohem víc na očích veřejnosti. Poté co se její matka předávkovala, Amelii pronásledovali novináři na každém kroku, a její otec – muž, o němž ani nevěděla – prostě nedokázal malou Amelii pochopit.

Jestli být dcerou ženy jako Penny Hamiltonová z Amelie učinilo magnet pro paparazzi, pak stát se diSalvovou to celé ještě zhoršilo.

A od té doby byla vychovávána jako diSalvová. Milovaná, zbožňovaná, opatrovaná, ale nemohla se tak úplně zbavit pocitu, že do rodiny nepatří.

Nepatřila nikam, dokud se nepřestěhovala do téhle malinkaté vesničky a nezačala učit na Hedgeliffské akademii. Očima zalétla k ledničce a obrázkům, které ji zakrývaly. Byly to děkovné malůvky od studentů, které učila, barevné kresbičky s dětskými kudrlinkami a klikyháky – veselé obrázky, jež Amelii skoro vždycky vykouzlily úsměv na rtech.

Dokončila rybí koláč a vsunula ho do staříčké trouby – patřila k vybavení chaty a ona se nedokázala přimět, aby ji vyměnila za něco modernějšího,

když dokonale fungovala. Pak chvíli přecházela po místnosti. Bylo směšné, aby se už cítila tak osaměle.

Letní prázdniny zrovna začaly. Ještě včera ji obklopovalo sedmadvacet veselých, zvědavých osmiletých capartů. Navíc přece sama odmítla nabídky, jak strávit volno. Vybrala si, že zůstane doma.

K čemu je tedy dobré hloubat nad očividným nedostatkem lidí a společnosti v jejím samotářském životě? Sama si ho zvolila.

Obrátila se zády k otci, nevlastnímu bratrovi a světu, v němž žili.

A neměnila by. Nebo ano?

Chatka by nemohla být kouzelnější, ani kdyby se nacházela na stránkách pohádkových příběhů Beatrix Potterové. Kámen, natřený světle krémovou barvou, před domem růže, vistárie pnoucí se po oblouku před hlavním vchodem a došková střecha prozrazující, že má domeček dvě patra, s malinkatými vikýři. Uvnitř se svítilo, takže chatka zářila teplem, které s Antoniovou hrudí provádělo podivné věci.

Chvíli si ji prohlížel a mračil se, zatímco krátký netypický okamžik znovu uvažoval, jestli je tohle celé nutné.

Už teď si koupil přístup – přes různé anonymní společnosti – do mnoha podniků Carla diSalva. I když neměl přímo kontrolní balík, mohl být aspoň trnem v patě muži, kterého ho učili nenávidět.

Tohle ale bylo jiné. Klidně by se na to vykašlal, kdyby ovládl tuhle konkrétní společnost. A pokud to s Amelií diSalvovou nebude jednoduché, pokud ji nezíská tím, že bude apelovat na její smysl pro slušnost, pak jí ukáže, co dělá a jak málo chybí, aby jejího bratra zničil.

Zkřížil paže na hrudi, když na něj dopadly první

kapky deště, rychle následované dalšími. Blížila se letní bouře, která s sebou přinášela vůni sluncem prohráté trávy a hrozbu blesků. V chatce se pohnula nějaká postava a on přimhouřil oči, aby poznal, kde přesně je.

Amelia.

Nevědomky zadržel dech, když ji zahlédl, s blond vlasy staženými do drdolu. Takhle zdálky si tím nebyl jistý, ale řekl by, že nemá žádný mejkap. Chvíli se dívala z okna a pak se odvrátila.

Zaplavila ho jistota.

Je to diSalvová.

Bude to snadná kořist.

Svého otce pohřbil před necelým měsícem a nyní Antonio litoval jen toho, že se Javier nedožil téhle pomsty.

Se znovuobnoveným odhodláním vyrazil dlouhým a sebevědomým krokem po vinoucí se cestičce. Pod nohama mu křupal štěrk a zpoza bouřkových mraků na okamžik vykoukl měsíc a zaplavil ho svým tajemným stříbřitým svitem. Někdo by to možná považoval za zlé znamení, ale Antonio ne.

Čmeláčí chata, oznamoval mosazný štítek vedle dveří. Ignoroval obraz, který vytvářel – sladkosti a klidu. Amelia diSalvová si možná hraje na hodnou holčičku, ale je to dcera supermodelky a toho nejbezcitnějšího parchanta na Zemi. A taky je to kousek do skládačky, který potřebuje – vítězství je na dosah.

Jako by jí samota vyčarovala společníka, zvonek u dveří se rozezvonil. Amelia nebyla tak lítostivá a rozesmutnělá, aby zapomněla na zdravý rozum. Bylo skoro devět večer – kdo by v tuhle hodinu mohl přijít na návštěvu?

Čmeláčí chatu koupila kvůli tomu, že se nacházela daleko od veškeré civilizace. Žádní zvědaví sousedé,

žádná projíždějící auta – domek stál ve slepé uličce, po níž nechodil nikdo kromě ní a obyvatel farmy sousedící s ní po jedné straně. Bylo to dokonalé skryté útočiště. Přesně to, co potřebovala, když utekla od života, v němž se ocitla.

Teď jí ovšem naskákala husí kůže. Popadla sekáček na maso z kuchyňského stolu a pak vykročila ke dveřím.

„Kdo je to?“

Odpověděl mužský hlas, hluboký a chraplavý, podbarvený evropským přízvukem. „Mohla byste otevřít?“

„Mohla, ale neudělám to,“ zamumlala pro sebe. „Kdo jste?“ zavolala hlasitěji. „Co chcete?“

„Něco, co bude jednodušší probrat osobně.“ Přes bušení deště skoro nic neslyšela.

„A co to je?“

„Právě jsem říkal –“ Zaklel ve španělštině. Když jí bylo osm, naučila se nadávky ve francouzštině, italštině, němčině, španělštině, řečtině, mandarínštině a polštině. Nudila se na jedné jachtě a personál – představitelé těchto národů – ji po večerech učili. „Je to důležité, Amelie,“ řekl Antonio.

Fakt, že znal její jméno, zaujal její pozornost. Se zamračením odemknula dveře, ale řetízek nechala na místě, aby se pootevřely jen na škvírku.

Na verandě byla tma, ale ven dopadalo dostatek světla, aby byla vidět jeho tvář, výrazná a zajímavá.

„Odkud znáte moje jméno?“

Na okamžik nastalo ticho a pak. „Jsem známý vašeho bratra. Potřebuju s vámi něco probrat.“

„Proč? Co se děje? Jde o Carla? Je v pořádku?“

V mužových očích se něco mihlo a Amelia na okamžik ucítila strach, ale pak se usmál. „Pokud vím, Carlovi nic není. Mám pro vás jistý návrh.“

Amelia se zamračila. „Jaký návrh?“

Tvářil se tajemně. „Je příliš důvěrný, než abych ho probíral ve dveřích.“

„Je pozdě. Nemohlo to počkat do zítřka?“

„Právě jsem přiletěl.“ Pokrčil rameny a přimhouřil oči. „Je to nevhodná doba?“

Chtěla mu říct, ať jde pryč, protože se jí při pohledu na něj rozbušilo srdce. Jistě strachem?

„Nezdržím vás dlouho,“ zopakoval smířlivě a zadíval se jí do očí.

Kdy začala být tak podezřívavá? Pravda, prošla si ohněm, když se přestěhovala k otci a nevlastnímu bratrovi. Naučila se, že existuje spousta lidí, kteří vám klidně ublíží – ne nutně fyzicky, ale jakýmikoliv prostředky. Z jeho takzvaných přátel se vyklubali vlci v rouchu beránčím. Ona ale před těmi lidmi uprchla, ztratila se z toho světa. Přestěhovala se přes půlku země, do malebné vesničky, do prosté chatky, a nestala se Amelií Hamiltonovou, ani Amelií diSalvovou, ale Amelií Cliftonovou – což bylo matčino skutečné příjmení. Běžné jméno. Obyčejné jméno. Jméno, které nepřitahovalo pozornost ani zájem, jméno, jež bylo jen a jen její.

Vyrušení z druhého života nebylo vítané.

„Fajn,“ prohlásila rázně a zavřela dveře, aby mohla odepnout řetízek a otevřít je úplně.

Zarazila se. Škvírkou v pootevřených dveřích nebylo poznat, jaký je to fešák. Ale teď? Tmavé vlasy měl rovné a husté, zvýrazňovaly mu lícní kosti. Nevypadaly, že by je tak učesal, spíš že si je prohrábl prsty, takže mu trochu odstávaly. Tvář měl souměrnou a hezkou, s čtvercovou čelistí a bradou, která působila, jako by byla vytesaná z kamene. Jen uprostřed byl důlek, jako by do ní tesař strčil palec. Neustále přitahoval její pohled.

Rty měl široké a na tvářích strniště. Nos byl dlouhý, rovný a autokratický, ale byly to oči, které jí na okamžik vyrazily dech. Měly mandlový tvar, tmavě

šedou barvu a byly lemované hustými černými řasami. Byly to oči, které jako by vyprávěly příběhy a míhaly se v nich emoce a myšlenky, jež nedokázala rozluštit.

„No?“ zeptal se znovu chraplavě, ale úsměv na rtech to slovo zjemnil. „Můžu jít dál?“

„Jo.“ Zněla zadýchaně. Odkáslala si. „Samozřejmě.“

Sundal si sako a ukázal košili, na níž ulpělo několik kapek deště. Dokonale zvýrazňovala jeho širokou hrud.

Na okamžik zavřela oči, ale pak se vzpamatovala, omluvně se zaculila a pak se zavrtěla. „Omlouvám se, nemívám moc návštěv.“

„Očividně,“ protáhl. A pak se jeho úsměv prohloubil a odhalil rovné bílé zuby. Žaludek se jí z toho zkroutil. „A bráníte se sekáčkem na maso?“

Zjistila, že vážně přikyvuje. „Myslím, že bych vás měla varovat: mám černý pásek v kuchyňském náčiní.“

„Opravdu?“

„Ach, měl byste vidět, jak se umím ohánět škrabkou na brambory.“

Jeho smích působil jako tlumené dunění, očima ji hodnotil. Nejradši by odvrátila pohled, ale zjistila, že to nedokáže, jako by byla v pasti. „Snad jindy,“ prolesl.

„Tu zbraň můžete klidně odložit,“ dodal. „Ujišťuju vás, že vám nechci nijak ublížit.“

„Určitě ne, ale ráda bych podotkla, že jen málo vrahů oznamuje své úmysly dopředu, že?“

„To asi ano.“

„Takže je docela dobře možné, že prostě jenom plánujete, jak mě nejlíp zabít bez zbytečného rozruchu.“

„Až na to, že už jsem vám vysvětlil, proč jsem tady,“ odvětil s uculením, z něhož se jí roztřepotali motýlci v břiše. Zvědavě se rozhlédl po chatce.